

Arrest

nr. 69 396 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. PAUL loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 december 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Miani, Swabi. Na uw studies zou u als ICT'er voor een krant in Islamabad gewerkt hebben. U zou ondertussen actief gezocht

hebben naar een andere baan. In augustus 2008 zou u een telefoontje hebben gekregen over een mogelijke nieuwe job. In september 2008 kreeg u bezoek van enkele personen. Zij zouden u een nieuwe job aangeboden hebben. Eerst zou u een opleiding van drie maanden krijgen. Toen u achter de naam van hun organisatie vroeg, beweerden ze voor de "jihad" te werken. U zou om bedenktijd gevraagd hebben. Ze zouden gedreigd hebben dat u hier met niemand over mocht spreken. Een week later zouden ze u gebeld hebben. U zou geweigerd hebben om op hun voorstel in te gaan. In oktober 2008 zouden deze mannen u te pakken hebben gekregen. Ze zouden u geslagen hebben. U zou hen gezegd hebben dat u voor hen zou werken, maar u had wat tijd nodig, o.a. om uw vorige job op te zeggen. Hierop zouden ze u hebben laten gaan. U zou ontslag hebben genomen en daarna zou u naar uw thuisregio vertrokken zijn. In februari 2009 zou u een dreigbrief ontvangen hebben. Twee dagen later zouden ze u telefonisch bedreigd hebben. In april 2009 zou u met een broer in jullie velden geweest zijn toen jullie beschoten werden. U zou ontsnapt zijn, maar uw broer zou de aanval niet overleefd hebben. U zou bij de politie geweest zijn. Zij zouden een "FIR" (First Information Report) opgesteld hebben. Hierna zou u nog tot juni 2009 thuis verbleven zijn. In juni 2009 zou u naar Abotabad gegaan zijn. Hier zou u bijna een half jaar verbleven zijn. U zou gemerkt hebben dat u gevolgd werd. U zou besloten hebben om Pakistan te verlaten. Op 18 november 2009 zou u Pakistan per schip verlaten hebben. Op 14 december 2009 diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een pamflet over u, een dreigbrief, een "FIR", een verklaring van lokale notabelen, opleidingsdocumenten, een certificaat van uw werkgever en uw domiciliëring.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Uw verklaringen omtrent uw problemen met de jihadi's komen immers vergezocht en weinig geloofwaardig over. Zo contacteerden de jihadi's u een eerste maal persoonlijk. Ze boden u een opleiding en een goed loon aan maar tegelijk bedreigden ze u (gehoorverslag CGVS p. 6). Dit is een weinig geloofwaardige handelswijze. Bovendien is het niet aannemelijk dat deze jihadi's, waarvan het bekend is dat ze het extreme geweld niet schuwen, u na de jobaanbieding en dreigementen, nog de tijd zouden geven om na te denken. Als dit soort mensen u daadwerkelijk zou willen rekruteren, zou u er waarschijnlijk niet zo gemakkelijk vanaf komen. Door u nog wat tijd te geven, kon u immers naar de autoriteiten stappen om hun aan te geven. Iets dat u overigens niet deed. Ook uw tweede confrontatie met de jihadi's komt bevreemdend over. De jihadi's wilden u dwingen om voor hen te werken, ze waren gewapend, sloegen en bedreigden u en opnieuw zouden ze u hebben laten gaan (gehoorverslag CGVS p. 7). U beweerde dat u van uw aanvallers nog de tijd kreeg om ontslag te nemen op uw vorige job. Dit is ongeloofwaardig. Uw werk bij een jihadi organisatie (die later de Pakistaanse Taliban bleek te zijn), zou zeker geen officiële betrekking zijn, zodat het voor uw tegenstanders niets zou uitmaken of u al dan niet ontslag zou nemen (gehoorverslag CGVS p. 7). De Taliban in Pakistan is gekend om haar wrede werkwijze. Dat zij u ondanks dreigementen en fysiek geweld tot tweemaal toe lieten gaan enkel omwille van een éénvoudig excuus is ondenkbaar. Ook uw bewering dat u na het tweede dreigement terug naar uw thuisadres in Miani keerde is bevreemdend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de Taliban over uw CV met daarin uw thuisadres, beschikte (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Als u daadwerkelijk door de Taliban werd vervolgd zou u nooit dit risico genomen hebben. U beweerde een dreigbrief van de Taliban ontvangen te hebben en legde die neer in uw asielprocedure. Er dient echter op te worden gewezen dat deze dreigbrief door iedereen opgesteld kan worden die de taal waarin de brief is opgesteld, beheerst. Dit stuk vormt dus zeker geen sluitend bewijs van uw beweerde vrees voor de Taliban.

U beweerde dat uw broer door de Taliban vermoord werd. Om deze bewering te staven legde u een "FIR" voor. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de politie deze "FIR" voornamelijk registreerde op basis van uw verklaringen en niet zozeer op basis van hun eigen onderzoek (gehoorverslag CGVS p. 9). Ook was u niet duidelijk op welke manier u een kopie van deze "FIR" verkregen heeft (gehoorverslag CGVS p. 10). U verklaarde dat u als aangever geen kopie kreeg maar uit openbare informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat een aangever steeds een kopie verkrijgt. Ook de vaststelling dat er geen enkele stempel van een uitvaardigende instantie op uw "FIR" voorkomt, ondermijnt het geloof in de authenticiteit. De enige manier waarop men immers een kopie zonder de nodige stempels zou kunnen verkrijgen is mits smeergeld, wat de authenticiteit van deze "FIR" ook zou ondermijnen. Tenslotte is het bevreemdend dat u de dood van uw broer door geen enkel ander document wist te ondersteunen. Daar hij vermoord werd, mag men een autopsieverslag en een overlijdensakte verwachten of eventueel een

krantenartikel waarin de dood van uw broer beschreven staat, maar u wist deze documenten niet voor te leggen. Uw bewering dat uw broer gedood werd door de Taliban is dan ook weinig geloofwaardig. Ook de vaststelling dat u ondanks de dreigementen door de Taliban die u wisten wonen, na de moord op uw broer in april 2009, nog gewoon thuis bleef wonen tot juni 2009, breekt uw ingeroepen vrees voor de Taliban verder af.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat er verschillende elementen bestaan die er op wijzen dat de door u beschreven vluchtroute ongeloofwaardig is. U verklaarde met een document van een cadet aan boord van een schip gestapt te zijn (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Daar u openbaar op dit schip kon geraken, mag van u verwacht worden dat u enkele details van dit schip zou kennen. U wist echter niet om welk soort schip het ging of de naam van het schip. U wist enkel dat het schip een witte kleur had en dat de Pakistaanse bemanning een wit uniform droeg (gehoorverslag CGVS p. 4). Andere details, zoals de naam, vlag, vracht, enz. wist u niet te verschaffen. U beweerde dat het schip tweemaal stopte, maar u wist niet waar. Hoewel u beweerde dat u nadat het schip in Europa was aangekomen, bij het uitstappen, gecontroleerd werd door de autoriteiten, had u er geen idee van in welk land, of welke stad u aangekomen was (gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde dat het donker was en dat u niet mocht rondkijken. Dit vormt een onvoldoende verklaring voor uw onwetendheid. U heeft hogere studies achter de rug, waardoor u over genoeg capaciteiten beschikt om minstens vast te stellen waar u zich bevindt. Voorts werd er vastgesteld dat uw diploma's door de diensten van "Ministry of Foreign Affairs" werden afgestempeld. Dit soort stempels heeft men enkel nodig als diploma's in het buitenland dienen geauthentificeerd te worden (gehoorverslag CGVS p. 10). Ook werd er vastgesteld dat bijna al uw broers al langere tijd in Dubai wonen. Zij zouden eventueel een visum voor Dubai kunnen regelen voor u, wat uw bewering per schip gereisd te hebben onnodig maakt. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook een ernstig vermoeden rijzen dat u Pakistan op een andere manier en mogelijks op een ander moment verlaten heeft. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan de subsidiaire bescherming die net als elk ander statuut enkel op basis van geloofwaardige verklaringen verleend kan worden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart en domicilie kunnen zondermeer aanvaard worden. Uw pamflet kan onder vele omstandigheden opgesteld worden en het bewijst dan ook niets. De verklaring van de notabelen heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter waardoor de inhoud er van weinig geloofwaardig overkomt. Uw schoolattesten voegen niets wezenlijks toe. De authenticiteit van de dreigbrief en "FIR" mogen zoals hierboven werd uiteengezet worden betwijfeld. Het attest van uw vroegere werkgever voegt niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

2.3. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de

vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat het CGVS onterecht tot de ongeloofwaardigheid van de twee rekruteringspogingen door de jihadi's heeft besloten en stelt *"de subtiële dreigementen hebben wellicht te maken met het feit dat eiser bij een krant werkte en hij dus de mogelijkheid had om dit verhaal meteen wijd te verspreiden. Vandaar dat de Taliban niet zomaar op gruwelijke wijze hem zou vermoorden, ze hadden hem immers nodig."* Verzoekers toelichtingen zijn strijdig met zowel zijn voorgehouden reactie op deze dreigingen als op deze van de Taliban. De commissaris-generaal acht terecht ongeloofwaardig dat de jihadi's verzoeker aanvankelijk tezelfdertijd met een goed loon en een opleiding wilden aantrekken en hem anderzijds hebben bedreigd en mishandeld en uiteindelijk toch nog bedenktijd gaven. Evenmin is aannemelijk dat de Taliban zich inlaat met verzoekers eventuele ontslagprocedures bij de krant. Ten slotte kan verzoeker bezwaarlijk stellen *"ik wilde me verstoppen"* (CGVS gehoorverslag, p. 7) wanneer hij na het tweede dreigement gewoon naar huis terugkeerde en de jihadi's over zijn CV met thuisadres beschikten. Bovendien is ongeloofwaardig dat verzoeker zich niet zou beraden bij zijn werkgever en collegae. Immers een dergelijk probleem kan tevens andere ICT'ers van de krant aanbelangen. Verzoekers relaas is een incoherent samenraapsel van losse beweringen die oppervlakkig en niet doorleefd voorkomen.

3.2. Verzoekers verklaringen over hoe hij de *"FIR"* (*First Information Report*) verkreeg zijn incoherent en worden ook thans niet toegelicht. Voorts is het stuk vormelijk gebrekkig. Verzoekers bewering dat een FIR geen stempels draagt zolang de zaak bij de politie blijft en de documenten pas op de rechtbank voorzien worden van stempels, zijn loutere beweringen die strijdig zijn met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat geautoriseerde kopieën altijd gestempeld worden. Daarnaast komt verzoekers FIR-exemplaar niet overeen met het voorgedrukte informatiekader bij een *FIR* (zie aantal kolommen). Ten slotte en in tegenstelling tot verzoekers initiële bewering geen kopie te hebben ontvangen (CGVS gehoorverslag, p. 10), krijgt de aangever steeds een kopie. Er kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht aan de FIR ook al voegt verzoeker toe dat op de FIR *"topi"* staat en het politiestation wordt aangeduid.

3.3. Verzoeker brengt een nieuw stuk aan en stelt dat hij per mail het post-mortem verslag van 20 april 2009 van zijn broer heeft ontvangen. De originele exemplaren zouden zich bij de politie bevinden. De Raad hecht vooreerst geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook kan verzoeker ter terechtzitting niet toelichten waarom als kaste 'Afghan' wordt vermeld terwijl hij ter terechtzitting bevestigt dat hij Pastoun is. Bovendien is ook voor een niet geoefend oog duidelijk dat de 'residence' is gewijzigd en de handtekening op pagina 3 duidelijk gefabriceerd is (andere inkt, de lijn van het kader is onderbroken). Ter terechtzitting wordt deze vaststelling niet betwist maar kan niet worden toegelicht. Ten slotte zou verzoekers broer in 2009, 60/61 jaar zijn dus 35 jaar ouder dan verzoeker. Uit het attest kan enkel afgeleid worden dat de persoon waarvan sprake in het verslag omgekomen is door toedoen van een vuurwapen. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat zijn broer werd gedood door de Taliban.

3.4. Ten slotte wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op de ongeloofwaardigheid van verzoekers reis naar Europa. De Raad ziet niet in waarom verzoeker illegaal zou uitreizen wanneer hij geen problemen heeft met de Pakistaanse overheid en perfect gedocumenteerd en legaal kan reizen. Verzoeker beklemt toont dat hij wel degelijk aangaf met de PNSC

(*Pakistan Nation Shipping cooperation*) onder Pakistaanse vlag te hebben gevaren. Hij herneemt zijn verklaringen terwijl niet aannemelijk is dat verzoeker bij vage beweringen blijft die onvoldoende zijn om aan te tonen dat hij effectief een dergelijke bootreis heeft ervaren.

Aldus toont verzoeker niet aan wanneer hij Pakistan verliet. Dit klemte te meer nu verzoeker een werkatteest aanbrengt van 2 juli 2007 tot 31 oktober 2008, hij zijn diploma's liet authenticiseren voor het buitenland waarbij hij toevoegt *"Het is niet zo dat hij al deze stempels 2008-2009 zelf ging vragen in 2008-2009"* en het inderdaad niet onmogelijk is dat een vertrouwenspersoon de studiedocumenten van verzoeker liet authenticiseren bij het *"Ministry of Foreign Affairs"*. Hoe dan ook geeft verzoeker een verwarrende en deels tegenstrijdige verklaring over de stempels. Er kan slechts blijken dat verzoeker plannen had om naar het buitenland te gaan (CGVS gehoorverslag, p. 4) en zich voorbereidde. Aldus is verzoeker niet ernstig wanneer hij stelt geen tijd te hebben gehad voor het verkrijgen van een visum. Daarenboven ook wanneer verzoeker wordt gevolgd is hij na het beweerde schietincident weliswaar uit zijn thuisregio vertrokken, maar verbleef nadien nog bijna een half jaar in Abotabad vooraleer Pakistan te verlaten. De omstandigheid dat verzoeker in Dubai geen verblijfsvergunning zou kunnen krijgen als hij geen werk heeft en dat daar geen asielprocedure is, doen hier niet ter zake daar de commissaris-generaal vaststelt dat de mogelijkheid tot het bekomen van een visum voor Dubai de bewering per schip te hebben gereisd onnodig maakt.

3.5. Verzoeker wijst voorts op de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over *"Burden of proof in refugee claims"* en benadrukt dat *"het Commissariaat-generaal niet in staat is te stellen dat eiser zichzelf heeft tegengesproken"*, *"dat eiser geen verklaringen heeft afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met andere verklaringen"*, *"dat het Commissariaat-generaal nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met het asielaanvraag van eiser"*, *"dat het Commissariaat-generaal de feiten op zulke manier [interpreteert] dat deze haar eigen verhaal bevestigen"*, *"dat de verklaringen van eiser coherent en plausibel zijn"* en *"niet haaks staan op enige algemeen geweten informatie"*.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), *quod in casu non*. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Dit is *in casu* het geval. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, waarnaar verzoeker verwijst, geen juridisch bindende kracht heeft en enkel geldt ten titel van aanbeveling.

3.6. Verzoeker beperkt zich verder tot het tegenspreken van de conclusies van de bestreden beslissing, het herhalen van het asielaanvraag, het formuleren van bonte beweringen en verwijten naar het CGVS toe en het aanhalen van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker toont aldus geen problemen aan met Jihadi's.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK